

[Dahlggaard.]

i, at kursen på dem kan komme til at ligge lavt og renten for højt. Nej, den mest nærliggende risiko er den, at disse obligationer får en så forrygende succes både hos obligationskøbere og hos dem, der finansierer ting ved anvendelse af obligationslån, at det traditionelle obligationsmarked kan komme i vanskeligheder. Ud fra dette synspunkt og ud fra denne forventning kan jeg tilslutte mig, at man overvejer, og på nuværende tidspunkt vil jeg altså ikke gå længere end til, at man bør overveje i første omgang at forbeholde indeksobligationerne for lukkede kredse af købere, og med lukkede kredse af købere tænker jeg på institutioner, som i forvejen er normale købere på obligationsmarkedet. Der er vel grund til her først og fremmest at tænke på ATP, de forskellige pensionsforsikringsanstalter, forsikringselskaber og andre som sagt traditionelle obligationskøbere.

Boligministerens forslag om en statslåneordning efter svensk mønster, som altså også indebærer et indeksreguleret element, er mit parti uenig i. Vi finder, at den er uforudsigelig, vi finder, at den er uhensigtsmæssig, og vi finder, at den strider mod det direkte, som i hvert fald tre partier nu er blevet enige om: at der skal opnås besparelser af størrelsesordenen 1½ milliard kroner på årsbasis i finansåret 1974-75 ved en omlægning af boligpolitikken.

Derfor håber jeg, at boligministeren og hans embedsmænd kan mobilisere fantasi til at finde frem til andre og mere markedsorienterede finansieringsformer for almenbygget byggeri, når vi næste gang skal drøfte spørgsmålet i boligudvalget.

Det radikale forslag om at ophæve huslejereguleringen og gennemføre en kompensationsordning for lejerne i de tilfælde, hvor der kan forekomme større lejestigninger, forekommer mig at være blevet modtaget godt fra nogle sider og med måske meget mere end forbehold fra andre sider. Tanken er i familie med et forslag, som partiet venstre fremsatte her i folketinget i sidste samling, og det er i øvrigt en tanke, der har været diskuteret, siden boligforliget blev indgået i 1966, altså for ca. 8 år siden.

Jeg tror, og det er det radikale venstres opfattelse, at vi nu er nået frem til det tidspunkt, hvor vi bør vove springet ud i det,

man kalder et frit boligmarked. Hr. Henning Philipsen ved ikke rigtig, hvad man forstår ved et frit boligmarked, og jeg kan måske henvise ham til at søge manuduktion hos tidligere statsminister Viggo Kampmann, der i beboerbladet Boligen, der udsendes af boligselskabernes landsforening, har skrevet en artikel, hvori han siger, at et frit boligmarked vil fjerne mange uretfærdigheder. Jeg citerer:

„Af misforstået hensyn til en stadig mindre del af befolkningen i København og det mørke Århus, har man ikke turdet tage et fast greb om boligvælden, der slet ikke brænder, hvis man tager hårdt om den.“

Jeg tror, det er rigtigt. Jeg tror, fordelene ved en normal bevægelighed på boligmarkedet er så store, at jeg næsten er tilbøjelig til at sige, at en boligreform, der ikke har et klart sigte i retning af et frit boligmarked inden for et meget kort tidsrum, ikke rigtig er nogen boligreform.

Derimod skal jeg gerne erkende, at den tekniske udformning, vi i vort forslag har givet kompensationsordningen, måske nok med fordel kunne tages under behandling af boligministeriets embedsmænd.

Begrænsningen af inflationsgevinsten ved 60 pct. afgift af lejeindtægter ud over den omkostningsbestemte leje har ganske rigtigt, som bl.a. boligministeren har nævnt, til forudsætning, at man når frem til en norm for, hvad man forstår ved den omkostningsbestemte leje. Det er jo et spørgsmål, som boligudvalget i den kommende tid skal beskæftige sig med, bl.a. med udgangspunkt i ejer- og lejerorganisationernes fællesskitse til en huslejeregulering.

Vi har i det radikale venstre den opfattelse, at en delvis inddragelse af inflationsgevinster — og det er jo ikke et engangsfænomen; der opstår løbende inflationsgevinster i et inflationssamfund — er et naturligt modstykke til den fri huslejedannelse, og det gør efter vor opfattelse ikke noget, om afgiften måske nok medfører en vis træghed i den løbende huslejetilpasning.

Det er rigtigt, at det radikale venstre ikke i sin skitse har omtalt ejer- og lejerorganisationernes fællesskitse. Jeg tror, det var hr. Bendix, der var inde på, hvordan der var noget i den, der bed sig selv i halen, altså at en huslejestigning fører til en stigning i ejen-